

El llenguatge

De cara al mar

Legim en un mateix article periodístic, galrebé a tocar l'una de l'altra, les tres expressions següents: «cara al mar», «front el sol» i «enfront l'únic destí». L'autor d'aquest article no deu conèixer, segurament, el cèlebre poema de Maragall sobre la ginsteta, en què el poeta ens diu «quan l'he tinguda lligada, m'he girat de cara al mar», i, tot seguit, hi insisteix «m'he girat al mar, de cara...», on veiem clarament com la locució prepositiva que es forma amb el substantiu cara, perquè adquireixi realment aquesta funció gramatical, de terme introductor o d'enllaç, necessita la concurrència de dues preposicions febles que li confereixin aquest valor, una d'anteposada, de, i una altra de postposada, a, és a dir, de cara a: de cara al mar, de cara a la paret, de cara a la finestra...

Però avui es manifesta una estranya tendència que fa escapar sovint, per un cap o per l'altre, aquestes locucions prepositives, tal com es veu en les nostres transcrits, recollides tot d'un plegat, totes elles coixes o incompletes, mancades d'un element anterior o posterior. De fet, en el cas dels tres exemples que hem transcrit, les locucions prepositives realment existents en català són només dues: de cara a i enfront de, ja que el mot enfront no és sinó el resultat de l'escriptura aglutinada, amb els dos elements soldats, de la preposició en i del substantiu front. De cara a i enfront són locucions usades també indicant relacions no estrictament locatives, però en cap cas no han d'ésser mutilades amb l'omissió d'una de les dues partícules que, com hem dit, són les que els confereixen plenament el valor de termes gramaticals.

El castellà col·loquial ofereix actualment molts casos de supressió de la preposició, i sens dubte és a aquesta influència que es deu la reducció a què hom sotmet certes locucions. La supressió de les preposicions així com d'altres partícules és, en català, l'exponent d'un parlar extremament descurat i relaxat, origina una expressió desproveïda de força, de rigor i de precisió, i caldria, per tant, que hom mirés d'evitar aquesta influència, especialment en el llenguatge culte o que pretén ésser-ho.

Albert Jané